

„Lebilincselő és forradalmi, igéző és magával ragadó... egyszerre élénk, merész és tanulságos. Hatalmas megtiszteltetés, hogy megismerhetjük Dorothy történetét.” – New York Times Book Review

A Sziget Királynője

fine
selection

VANESSA RILEY

VANESSA RILEY

A Sziget
Királynője

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

KENSINGTON-HÁZ

SOSEM TUDTAM, HOGY EGY PILLANATOT JOBBÁ TEHET A NYUGALOM.
Sosem tudtam, hogy egy órát tökéletessé tehet a csend.

Rég volt már, amikor békeséget éreztem – a tánc pillanatai, az ima órái. Mindez eltűnt, amikor a Demerara-tanács kivetette ránk az adót.

Fészkelődöm a Kensington-ház szalonjában, a tekintetem egyik pillanatban az ablakot takaró csipkefüggönyön, a másikban a leányiskola igazgatónőjén állapodik meg. Miss Smith velem szemben kortyolgatja a kamillateáját egy Chippendale széken. Az ujjai megremegnek a porcelánfülön.

– Mrs. Thomas – szól hozzám tágra nyílt, kidülledő szemmel, ami akár egy leguáné –, nem számítottunk a látogatására, de örülök, hogy elfogadta az ajánlatomat, és Kensingtonban marad, hogy megsejmelje az iskolánkat. Ön is látni fogja, hogy megéri a befektetést.

– Kensington mindig is közel állt a szívemhez.

A hangom elhalkul, ahogy a sétákra, a döntésekre gondolok, majd az én ültetvényemre. Kensington egy egész sor sarokkőbe vésett, ákombákom betű odahaza.

Az igazgatónő tovább fecseg, én pedig bólogatok. A főköttömön a fehér kócsagtoll megremeg, és a homlokomba hullik. Félresöpröm, akár csak az emlékeket, amiket el akarok feledni, de sosem választhatjuk meg, mi jusson épp az eszünkbe.

– Köszönöm a vendéglátást, Miss Smith.

A nő leszegi hegyes állát.

A teáskannája hangosan koccan a csészém peremén. Ez mindket-
tönket elárul – ő is ideges, akárcsak én.

– Sajnálom, asszonyom! Nem tudom, mi ütött belém.

Leteszi a kannát a kettőnk közt elterülő mahagóniasztalra.

– Mindig tisztelettel bánunk az iskolának ajándékozott ezüstkész-
letével.

Tisztelettel.

Ha lehunyom a szemem, ez a szó különböző hangokon kísért a
múltból – barátok és ellenségek hangján egyaránt.

Ezért nem mozdulok, még csak nem is pislogok.

Megbocsátom az igazgatónő fecsegését. Remek befektető, és gyen-
géim azok a nők, akik értenek a számokhoz.

– Kései érkezésem bizonyára felzaklatta. Bocsánatot kérek.

Nem hittem volna, hogy a szeme még ennél is nagyobbra nyílhat.
Nem szokhatott hozzá, hogy van, aki felelősséget vállal a hibáért. Én
vállalom a hibáimat. Mindegyiket.

– Nem tesz semmit – mondja egy ernyedt mosollyal. – Mindig szí-
vesen látjuk a jótevőinket.

A drága hölgy egy tálca omlós finomsággal kínál, miközben vékony,
fekete főkötője lengedezik.

– Kekszet?

– Nem. A tea elég.

– Ó, rendben – szegi le a fejét. Szegény teremtés újra lehangoltnak
tűnik, akár egy naszád fáradt vitorlája, amit cserben hagyott a szél.

Kinézek az üres utcára, ahol se kocsis, se látogató, engedem, hogy egy
fintor üljön a számra. De egyetlen pillantás az aggodalmas Miss Smith-
re arra készítet, hogy rögvest letöröljem az arcomról.

Bézs színű selyem díszíti a mechlini csipkét ruhája ujjánál, és ő meg-
mozdul, és előre-hátra ringatózik. Nem tudom, hogyan segíthetnék
neki, akkor főleg nem, amikor magamon kell segítenem.

Hosszú ideje élek már.

Immár utálattal töltene el, ha meg kellene változnom.

A Demerara-tanács nem lophatja el az életemet. Azok a férfiak sem-
mire sem tehetik rá a kezüket, amit felépítettem.

A függönyök meglibbennek.

Áttetsző csipkefüggöny keretezi az üres utcát – akár finom *laghetto* réteg, amely fátyollá válik. Nyughatatlan, szorongó szívem vad táncba kezd.

Az igazgatónő ideges kopogtatása emlékeztet rá, hogy egyedül én nem vagyok veszélyben. A többi színes bőrű nő viszont igen.

– Még egy kis teát, asszonyom? Azon tűnődtem, vajon óhajt-e még teát, Mrs... Mrs. Thomas. Csupán ennyi.

Mrsss. Thomass. Úgy ejti ki a nevemet, ahogy szeretem, az összes fontos „s” hang a helyén van.

– Ki vele! Miss Smith, mondja el, mi a baj!

A hangom szigorúan cseng, és a szegény nő egész arca pírba borul, az állától a homlokáig. Talán még a szalon rózsaszín tapétás falába is beleolvadhatna. Határozottan észrevétlen maradhatna Demerara, Dominika vagy Montserrat hatalmas házaiban. Grenadán is. Az ilyesmi gyakran megesik a világos bőrűekkel.

– Asszonyom, az unokája imádja a Kensington-házat.

– Nem helyezem át Emma Garrawayt a rangos Marylebone iskolába. Az unokatestvérével, Henriettával megtettem, de jobban szeretem, ha ő itt tanul.

Ahol szemmel tartják, és távol marad a botrányoktól, vagy ami még rosszabb, egy rangon aluli házasságtól.

Az utóbbit nem teszem szóvá.

A gyermekeim és az unokáim döntései okozta csalódottság társaságot nyújt mindannak, amit én bántam meg.

Miss Smith ajka megkönnyebbült mosolyra görbül.

– Szeretjük Emmát. Ő a legígéretesebb, de Henrietta Simon, vagyis most már Mrs. Sala, szintén ragyogó diákunk volt.

– Igen... hozzáment a marylebone-i zenetanárhoz. – Az én Henriettám. Az én Hennym. Oly sok reményt fűztem az unokámhoz.

– Eljött az esküvőjére? Úgy hallottam, igazi ezüstös látomás volt!

– Nem. Épp esős, viharos időszak volt Demerarán. Képtelen lettem volna átkelni a tengeren. – Jókívánságaimat és hozományt küldtem Hennynek. A párnak talán az utóbbi a fontosabb.

– Asszonyom, a térde! Hiszen remeg! Fázik? Szítsam fel a tüzet, vagy netán küldjek egy takaróért? Időbe telik alkalmazkodni a hűvös, londoni időjáráshoz a trópusok után.

– Nem. Nem kell nagy hűhót csapni emiatt.

Az igazgatónő megrezzen a székében, mintha ráförmédtem volna.

Kisimítom világos, banánsárga, megannyi csipkével, megannyi díszszel kivarrt szoknyámat. Ezek az egyenes vonalú ruhák vajmi keveset segítenek abban, hogy elrejtsek a feszültségemet. Hogyan bizonyítsam majd az igazamat a miniszternek az ő hatalmas irodájában, ha a térdeim elárulnak még egy leányiskolában is? Amikor mindent megteszek, hogy elrejtsem az igazságot, valami mégis elárulja azt.

– Asszonyom?

Miss Smith integet, visszarántva az árnyak karmából.

– Sokat tettünk az iskoláért. Elégedett lesz az ön... minden fejlesztéssel, amit véghez vittünk.

A beszéde gyors, mintha egy kocsin száguldana, a kerekek pörögnek, a paták dobognak. Ennek a nőnek magabiztosnak kellene lennie a munkájában.

Sóhajtok, a leheletem elkeveredik a citromos kamilla gőzével. Tudnia kellene, hogy értékelem őt. Számít, amit létrehozott. Megkocogtatom a csészét, mely harangként csendül.

– Elégedett vagyok, Miss Smith. Jó ez az iskola.

Bár a szemem az ablak felé, az üres utcára vándorol, újra észreveszem az igazgatónő jelzését.

– Ó, rábeszéltem Emmát, hogy ismerkedjen meg a hímzéssel. Ez új. A legutóbbi látogatása óta már van egy házi varrónőnk. Ez a harmadik alkalom, hogy Angliában jár?

– Nyolcvankilenc óta már rengetegszer jártam Európában.

– Nyolcvankilenc? Olyan korán... Én-én-én remélem, élvezi majd ezt az utat... – A szavai hullámvölgyeken ívelnek át, és a dadogásában meglepetés vicces érzete rejlik.

– Mi a baj, Miss Smith?

– Semmi különös, asszonyom, de az új zongoratanárnő, akit felfogadtunk, Miss Lucy Van Den Velden, azt mondta, ön itt járt akkoriban. Azt hittem, csak összezavarodott.

Miss Van Den Velden egy kotnyeles lélek Demeraráról. Beleüti azt a vékony kis orrát mások dolgába. Az apja a tanács tagja, annak a borzalmas Murray kormányzóhelyettesnek a szolgálatában. Azok a férfiak vígan hoznak törvényeket, melyek veszélyeztetik a színes bőrű nőket. Egyesek azt gondolnák, hogy ha egy mulatt hölgy szóvá tenné aggodalmát, talán még az apja gondolkodását is megváltoztatná. Ha így lenne, akkor ez a teher nem az én vállamat nyomná.

– Miss Van Den Velden már nagyon szeretné önt látni. Amikor elmondtam neki, hogy idelátogat, azt mondta, alig várja, hogy találkozzanak. Van pár újságkivágása, amit megosztana önnel.

Nem pár újságkivágás, hanem egy kivágás.

Egyetlen kép.

Egyetlen árva rajz, melyet a *Rambler's Magazine* tett közzé, hogy szegyenbe hozzon egy tengerészt és engem. Az emlékek.

A pulzusom kihagy egy ütemet. Az orcám lángol. Az igazság fénye illik a bőrömhöz.

Ha a botrány elér a hadügyért és a gyarmatügyért felelős miniszterhez, a férfíhoz, aki világszerte uralja Anglia területeit, nem fogadja majd a látogatásomat. Elbocsát majd; egy nőt, aki egykor bilincset és olyan címkéket viselt magán, mint a szajha, az ágyas és a család.

De senki sem ismeri a történetemet, a szegyent és a dicsőséget.

Kisimítom a vállkendőm ráncait, szorosabban tekerem a végtagjaim köré, és ráveszem magam az emlékezésre, hogy többé már nem az a lány vagyok, aki elmenekült a nehézségek elől, vagy éppen közéjük vetette magát.

A bennem lévő túlélő előretör.

– Tegyen róla, hogy találkozhassam Miss Van Den Veldennel. Majd én véget vetek a zavarodottságának.

– Igenis, asszonyom. – Miss Smith belekortyol a teájába, és figyelmen kívül hagyja a szavaimban érezhető karcosságot. – A kertek. Még nem is meséltem róluk. Szeretné most megnézni a virágágyásokat? Mit szólna egy lepényhez? Frissen sülték. – Miss Smith közelebb löki a tálcát, mintha a látásom elhomályosult volna.

Nem így történt. Még mindig szelektív, azt látom, amit látni akarok.

– Nem, Miss Sm...

– Mrs. Thomas, én ezt nem bírom tovább! – Az igazgatónő orcája égővörös, vörösebb, mint egy cseresznye húsa. Felpattan a székből. – Ön elégedetlen. Sajnálom, de kérem, vegye fontolóra a dolgot. Ne vonja meg a támogatását a Kensington-háztól!

– Tessék?

– A lányainknak szükségük van az oktatásra. A mi iskolánk a legjobb. Készségesen befogadjuk a mi kisasszonyainkat a Nyugat-Indiák-ról. Mindent megteszünk azért, hogy a színes bőrű lányok a legjobb kezdetet kapják.

Térdre rogy, a kezét összekulcsolva emeli a magasba.

– Kemény munkával próbálom megteremteni a megfelelő körülményeket.

Leteszem a csészémet, és megfogom a nő apró kezét, az ő világos kezét az én sötét, sötét ujjaimmal. Megosztva vele az erőmet, felsegítem őt. Együtt állunk, összefogódzva.

– Nyugodjon meg! Nem vagyok elégedetlen önnel vagy az iskolával.

Vajon látja a ráncaim mögött a feltörő büszkeséget? Segítettem ennek a nőnek felépíteni az álmát, valami jót, valami maradandót.

Megkönnyebbülés suhan át az arcán. Egy apró mosoly rügyezik, majd fogakkal virágozik.

– Köszönöm, asszonyom. Félttem, mióta csak megérkezett.

Aztán az ajka megremeg, mintha egy kobold aranya vált volna ólom-má a szeme láttára.

– Akkor miért fest úgy, mint akinek rossz hírei vannak?

– Találkoznom kell Lord Bathursttel, a hadügyért és a gyarmatügyért felelős miniszterrel. Ő felel Demeraráért és a Szélcsendes-szigetekért, az én Dominikámért, Montserratomért és Grenadámért.

– De ő egy magas rangú tisztviselő. Asszonyom, miért Bathurst? Úgy értem, miért akar találkozni vele?

– A miniszter rendbe hozhatja, amit a demerarai kormányzótanács tett. Adót vetettek ki a színes bőrű nőkre, csakis ránk. Arra kényszerítenek minket, hogy fizessük meg a rabszolga felkelés okozta károkat.

– Nem köteleznek rá minden lakost? Ez nem igazságos.

– Így veszi kezdetét a törvényes terror. Mi akadályozhatná meg ezeket az embereket abban, hogy ne hozzanak olyan törvényt, melyek

eltörlik a kölcsönbérletünket, az adásvételi szerződéseinket, még a manumission iratokat is, amelyek felszabadíthatnának? Újra rabszolgaságba taszítanak minket!

Miss Smith arca elszürkül.

– Akkor isten óvja önt, asszonyom. Meg kell győznie Lord Bathurstöt!

– Tudom.

Egy esély, egy találkozó, csupán ennyit kapok, hogy meggyőzzem Bathurstöt.

Bumm!

A szalon ajtaja szélesre tárul. Az én Marym az, a családom egyik legifjabb tagja.

– Nézd, nézd, nagy!

Mary Fullarton peckesen halad át a szobán egy könyvvel egyensúlyozva fonott hajkoszorúján.

Az unokám megpördül. Fehér selyemruhája meglibben körülötte, ahogy a kandallótól az ablakhoz megy.

– Emma kuzin mutatta meg, hogyan kell. Megengedte, hogy kölcsönvegym a könyvedet.

A könyvemet?

Mary bizonyára több száz könyvet látott a szalonom polcain. A gyermek nyilván azt hiszi, hogy mindaz, amit lát, az enyém. Elmosolyodom, nem javítom ki.

A kislányoknak szükségük van arra, hogy álmodjanak, és azt higgyék, hogy bármi az övék lehet.

– Mary, ülj ide hozzám! – Miss Smith az ölébe ülteti a kisgyermeket. – Segítek olvasni! Ha a nagymamád szeretné, idősebb korodban te is itt tanulhatsz majd.

Elragadó képet fest, ahogy ők ketten lapozzák a könyvet, ujjukat végigvezetve a szavakon.

Felforr a vérem az igazságtalanságtól, amit a kormányzó férfiak tehetnek meg velünk, nőekkel. A forró vérem demerarai cukor, amely karamellé sűrűsödik, majd feketévé szenesedik. Azt akarom, hogy minden fenyegetés semmivé legyen, hogy semmivé égjen.

Levegőt veszek, kiegyenesedem a szék puha párnáin.

A barátom, a *damfóm*, azon dolgozik, hogy biztosítson egy találkozót. Öt napja annak, hogy elküldtem egy üzenetet. Talán a parton tett ígéretetek törékennyé váltak az évek során. Ezt teszi az idő, megtöri a dolgokat.

Csukott szemmel ülök, hallgatva, ahogy Miss Smith és Mary kiejtik a szavakat.

A megérzésem azt súgja, győzni fogok. Érte, értük. De a szívem tudja, ahhoz, hogy Lord Bathurst eltörölje az adót, mosolyognom kell, és tartanom a számat.

Csendben maradni, amikor az igazságról van szó – ez olyasvalami, amit még sosem tettem.

ELSŐ RÉSZ

A leckék

Az apám sosem mondta,
hogy semminek kell lennem.

FELKELÉS

AZNAP ESTE A HALÁL VÁRT RÁNK.
Tudtam.

Édesanyám kunyhójában kuporogva köröket írtam le a lábujjammal a padlódeszka mélyedésében. A deszkák hosszúak és kopottak voltak. A szobám megrepedt ablakánál reszkettem a maradék fonalaktól szőtt takaróba bugyolálva, arra várva, hogy véget érjen a felkelés.

Láttunk már háborút a tengeren. Nagy brit hajók ezüstágyúkkal Martinique felé haladva. A papám állította, hogy irányítani akarják a szigetet, és visszavinni az ellenségeiket Franciaországba.

Azok a hajók legközelebb akár Montserratra is jöhetnek. A franciák uralkodtak itt is, és a legtöbb lakos az ő katolikus istenüket szolgálta. A britek ezt utálták a legjobban.

Azt kívántam, bárcsak átvennék a hatalmat, ha ez azt jelentené, hogy végre békére lelhetünk. Az olyan kunyhókban, mint ez, amelynek a zsaluja gyapotfából, a teteje pedig kókuszpálmából és nádfából készült, nem féltünk semmitől, csak a munkavezetők korbácsaitól. Egy brit sem lehetett ennél rosszabb.

– Dorothy, maradj távol az ablaktól! Minden rendben lesz.

A mamám hangja talált rám a sötétben; kedves, bátor és határozott hangszíne ölelésbe zárt.

Fegyverek bömböltek, és elűzték az ölelés érzetét a karjaimból.

Még több sikoly, nem az ültetvényesek finom hangja, hanem a férfainké. A foglyok kiáltása.

Egy részem szeretett volna tüzet gyújtani, hogy kilássak az éjszakába. A mamám, mamaí, úgy gondolta, hogy a lyukas tetőn át felszálló füst magához vonzaná a bajt.

Én nem hittem, hogy a gyilkosok meghívóra várnának.

A felszálló forró levegő talán jelzésként érne fel a tüskés leguánoknak, azoknak a szúrók, nagy szemű gyíkoknak, de nem a férfiaknak.

Még több dob-dob-dobolás.

Eltakartam a számat, még mielőtt a bennem tomboló félelem zokogásban tört volna fel. Azt mondtam mamaínak, hogy bátor leszek, erre az ötödik életévemben lemészárolnak.

Nem igazságos, ez sehogy sem igazságos.

Ez a hely nem azért épült, hogy háborúzzanak rajta. Ahogy papa hívta Montserratot, ez egy Smaragd Sziget. A házimunkák közti ír táncok és dalok szigete.

– Dorothy? Menj csak el onnan az ablaktól!

Beharaptam az ajkam, felnyitottam a zsalut, és kikukucsáltam rajta. Jobb lett volna, ha nem tetszem; hunyorognom kellett a koromfekete égre. Talán kialudtak a csillagok. De látva a távoli ragyogást, tudtam, hogy a csillagoknak nem esett bántódásuk.

– Dorothy? Mondtam neked valamit.

Mamaí nem a dühös hangján szólt hozzám.

Kicsit több időm volt összeszedni magam, és megdörzsöltem égő szememet. Az érzés, hogy átverték, szétszaggatta a tüdőmet. Öt rövid év nem elég az élethez. A koponyámban született álmok közül még egyik sem vált valóra. *Kérem*. Nem halhattam meg csapdába esett álmokkal a fejemben.

Könnyek csorogtak le kövérkés, trópusi sárgabarackhoz hasonló orcáimon. Nem találtam igazságosnak, hogy meghaljak azon az estén. Egyáltalán nem volt igazságos.

– Dorothy?

Akkor nem tudtam válaszolni. A könnyeim elárulták volna neki, hogy gyenge vagyok. Nem akartam elszomorítani. Megesküdtem, hogy sose fosztom meg őt több örömtől. Mamaí nem nevetett eleget. A mosolya lapos volt, szinte egy fintor.

Megesküdtem, hogy bátor leszek, amikor papa nincs a közelben.

De már nem tudom, hogyan lehetnék ezután is bátor. Hogyan lehetnék erős, miközben a halál szaga lengi körbe a kunyhót.

– Dorothy, gyere ide, kislány! Most!

A mamám az ajtómban állt, a csípőjén az alvó Kitty babával.

– Tudtam én, hogy túl nagy itt a csend, fecsegő kislányom – mutatott a nyitott piros zsálura. – Nem tehetsz róla. Az ég beszél hozzád. Felkészít rá, hogy elrepülj.

Mamaí nyugodt hangja elcsitította a mellkasomban tomboló nyughatatlanságot, de képtelen voltam eljönni az ablaktól. Látnom kellett a felkelők érkezését és a városból felszálló füstöt.

Csupasz lábak csattogtak a nyikorgó padlón. A mamám odajött hozzám, és felrángatott.

Megborzongtam az ütés gondolatától, de szeretetet kaptam, egy erős ölelést, mely közelebb vont mamaíhoz.

Míg a fülemben dúdolt, én abba hagytam a remegést. Azt a dallamot dúdolta, amit a hűgomnak tartogatott, hogy alvásra bírja. Imádtam. Szép álmokat hozott.

Úgy döntöttem, hogy lehetek egyszerre ötéves és nem bátor. Sírva is fakadtam az édesanyám lábához bújva.

A dalában nem csengtek szavak, legalábbis egy sem, amit ismertem volna, de mamaí karjai puhák voltak. Újra a csípőjéhez dörzsöltem az arcomat. Az új zsákvászon anyag, melyet a ruhákhoz használt, kemény, durva és érdes volt, de nem érdekelt. Szorosabban öleltem őt, miközben rácsodálkoztam a sárga és narancssárga levelekre, melyeket a mintához festett.

– Minden rendben lesz, Dorothy. Az ültetvényesek le fogják verni a felkelést. Az írek és a franciák mindig ezt teszik. Szegény Cudjoe! Az a bolond mindenkit megölet.

Az öregember, aki a téren könyörgött egy kalappal a fején, ami eltakarta a szemét? Ő lett volna a felelős, amiért a szántóföldek lángokban álltak? Az a gyöngye fickó győzte meg a lakosokat, hogy felvegyék a kaszájukat meg az ásójukat, és megöljék a munkavezetőket?

Nem. Az nem lehet.

– Mamaí, itt kellene lennie papának! Itt kellene lennie, hogy megvédjen minket. Amikor itt van, ő mindig vigyáz ránk.

Úgy húzódtott el, mintha valami rosszat mondtam volna. A szemében az árnyak azt sugallták, hogy valóban nagyon rosszat mondtam.

Elfordult tőlem, és kisimította Kitty gyűrött, rózsaszín tunikáját.

– Kirwan gazda messze jár. A papád munkavezetői puskákkal fegyverkeztek fel. A puskák sokkal erősebbek, mint bármi, ami a szegény felkelőknek van.

Szúrt a tüdőm. Felpillantottam gyönyörű barna arcára, és megráztam az öklömet.

– Mit akarsz, ki győzzön?

– A számok győznek, Dorothy, nem a jó vagy a rossz, a számok.

Csak meredtem üres ábrázatára, ezt gyakran láttam az anyám arcán; mintha eltűnt volna a saját gondolataiban.

Én nem akartam, hogy beszippantson az az üresség, ahol semmi sem számított.

Nem lehetett volna, hogy eltűnjön a félelem?

Nem lehetett volna a jó oldalon állnunk?

Nem lehetett volna miénk mindkettő?

Hátráltam, kinéztem, és a csillagaimra vadásztam.

– Mamaí, jobban vagyok. Hívj Dollynak! Papa így hív. Én vagyok az ő kis Dolly babája.

– A neved Dorothy. – Szeretetteljes hangja megemelkedett. – Dorothy.

– Dolly! – A hangom durvává vált, akár egy varjú káromása. – Különlegesnek érzem magam a Dollytól. Papa választotta. Neki mindig igaza van.

Anya rátette Kittyt a takarómra, és bepólyálta.

– A te babád egy kagylóval bélelt játék, amit én varrtam neked. Nem az az előkelő, papírból hajtogatott játék, amiről Kirwan szokott neked mesélni.

Ez igaz.

Papa soha egyet sem hozott az utazásairól, de ez nem számított. Szépen hangzott, hogy az ő babája vagyok, és ez más volt, mint amit a nők sutyorogtak a víztárolónál. Azt mondták, koszos a bőröm, akár a kátány. Hazugságokat szöttek a levegőbe, miszerint nem vagyok papáé.

Dollynak lenni, az ő Dollyjának, azt bizonyította, hogy én az ő lánya vagyok. Csinos voltam, és fekete; fekete, mint a fekete gyémánt.

– Papa azt mondja, babaszemeim vannak. Fényes, akár a nap, akár egy csillag. Szeretem a Dollyt.

– Fontos, hogy hogyan neveznek az emberek. Dorothynak nevezünk el. Azt jelenti, ajándék. Te Isten ajándéka vagy.

– Én a Dollyt akarom! Dolly. Dolly. Dolly. Dolly. Papa Dollynak hív. Te mindig gonosz vagy hozzá! – A duzzogásom hangosabbra sikeredett, mint akartam, de a fegyverek zaja is erősebbre nőtte ki magát. A harc a kunyhónk közelében dült.

– Alig múltál ötéves, és máris úgy felelsz, mint a nagyok. Dorothy, te nem vagy felnőtt.

Mamaí arca a legmélyebb rosszallást rejtette, aztán Kitty sírva fakadt.

– Ez ám a tengernyi zagyvaság, te lány. Gyere vissza az ablaktól! Velem alszol a pokrócomon.

Odaintett magához, de én önfejű voltam, és fürkésztem még egy kicsit az eget, a legfényesebb csillag után kutatva. Az ujjaimat egymáshoz közelítettem, mintha megmérhettem volna a távolságot a gomolygó ködben.

Levegőért kaptam, ahogy kirajzolódott előttem egy szörny, amely végtagokat vonszolva tartott felénk.

– Mamaí? Van valami odakint!

Bezárta az ablakot, és a vállamra tette a kezét. Megrázott; a bogypiros ingem ujjai meglazultak és megfeszültek, ahogy megpróbáltam kivergődni a fogságból.

– Nem láttál semmit!

Egy kiáltás bődült fel.

– A semmi valamit mondott, mamaí.

Egy elfojtott kiáltás. A bőrömet marcangoló fájdalom arra készített, hogy kitarjam a zsalut.

A köd szertefoszlott. Egy testet cipelő férfi tántorgott felénk.

– Segítség!

Egy nő kiáltott fájdalmában. Tudtam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mamaí, ez Mrs. Ben! Szüksége van ránk. Minket hívnak!

Az anyám arca kővé vált. Újra eltűnt arra a messzi helyre, de nekem itt volt rá szükségem. Szükségem volt rá, hogy elmondja, hogyan segíthetünk.

– Kérlek, mamaí! Mit csináljak?

– Semmit. Nem láttál semmit. Nem biztonságos a falakon kívül.

De akkor is láttam Mrs. Bent, egy nőt, akinek szüksége volt ránk.

– Ő jó volt hozzám.

Az öt éves énem a félelem ellenére is segíteni akart.

– Oáááá! – Kitty hangos üvöltéssel felébredt.

Ez a hang elég volt ahhoz, hogy mamaí elvegye rólam topáz tekintetét.

Abban a pillanatban döntött a szívem.

Kimásztam, és vissza sem néztem, nem hallgattam mamaí kiabálására.

Százlépésnyit szaladtam, egyenesen a férfihoz, aki a karjában tartotta a *damfó*mat, az én különleges barátomat.

– Mrs. Ben, nagyon megsérült?

A hórihorgas férfi rám szegezte a fegyverét. Arcon csapott a bűz, a puszkapor szaga.

Aznap este már elsütötte azt a fegyvert.

És kész volt újra elsütni.